

Мат. Бе-Ша

ВЕСНЯНИЙ ПЕРЕЛЯК

- Побачив сьогодні галок на дереві і так перелякався!
- І?
- Думав граки прилетіли, а район ще до сівби не готовий...

посівна
Телеграма
 Колгосп "Зелені Доли"
 ГОЛОВІ ПРАВЛІННЯ ТОВ.
 "Неквалітовому"
 Лечу, лечу не свищу, як
 прилечу — припечу.
 ВЕСНА

посівна
Телеграма
 Київ СПІЛКА ПИСЬМАННИКІВ
 Сійте розумне,
 вічне, дьсєре
 ЧИТАЧІ КОЛГОСПУ
 ім. Шевченка

посівна
Телеграма
 Київ СПІЛКА КОМПОЗИТОРІВ
 ТЕЛЕГРАФТЕ ТЕРМІНОВО
 ЧИ ЧЕКАТИ ПІСЬМО НОВУ?
 ВО ТА ПІСНЯ В ВАС, НАЖАЛЬ,
 ДЕФІЦИТНА, ЯК ДЕТАЛЬ
 Керівники колгоспних
 хороших гуртів!

посівна
Телеграма
 Херсон облуправління сг
 Ваксову
 Хвилюйтесь. Подровиці
 НА ШОСТІЙ сторінці
 перець

Прикмети

Весни

Із спостережень Перця

Подих весни відчувається буквально в усьому. Оживають поля і ліси. Передчасно відлітають на далеку північ снігури й омелюхи. Лише в окремі дні ліберальна цьогорічна зима пробує показати «характер». Інколи їй вдається посипати снігом, скувати морозом землю. Але вона не може скувати ентузіазму мільйонів хліборобів. Майже в усіх областях і районах республіки стоять гарячі дні. В передових бригадах і ланках республіки не спадає жара.

Скресают ріки. Повіває теплий, переважно поміркований, південний вітер. Лише в окремих місцях утримується морозостійка погода (у Вінницькому, Чернігівському й Сумському облуправліннях, в Бориспільському й Прилуцькому райвідділах сільського господарства). Звідси розповсюджуються холодні вітри (байдужості), переважно різкі.

Але, як авторитетно заговорили метеорологи, е всі підстави думати, що і тут холод потримається недовго.

Прилетіли на весняно-літні гастролі жайворонки. Готуються літати культбригади філармонії, держестради й театрів. В репертуарі — ударні посівні номери: «Ой, посіяв козак гречку», «Мой к-о-о-с-т-е-р в ту-ма-а-а-не светит», «Ой, кум до куми залицявся, виорати поле обцявся», блюз «Весна» і т. д.

Гастролі плануються на найближчий травень. Більш гнучкими виявились деякі уповноважені. Вони вже почали гастролювати.

День збільшився на дві години. Канцелярії багатьох управлінь і відомств перейшли на двозмінну роботу. Почалася масова сімба директив, інструкцій і циркулярів. В Міністерстві сільського господарства визріває остаточний план зимових занять агротехнічних гуртків у колгоспах.

Почалась весняна гарячка і в торговельних організаціях. Споживча й промислова кооперація, ідучи на допомогу посівній, енергійно завозять у села сани, полоззи, рожни, дерев'яні лопатки, підкови, вухналі.

«Держсільгоспвидав» готує до друку збірники й брошури на тему: «Сільськогосподарські роботи взимку».

А весна іде! Привітна, сонячна, трудова весна 1948 року, — весна високих патріотичних діл, високого врожаю.

До моїх читачів — орачів і сіячів

Перед виходом у поле
За врожаї у похід —
Мій весняний,
Мій перчанський,
Мій сердечний вам привіт!

А з привітом-весноцвітом
В цім короткому листі —
Тисну міцно я Героям
Іхні руки золоті.

Руки ті, що люблять працю,
Що не знають перешкод,
Руки чесні, всемогучі,
Що прославляють народ!

...І щоб всюди йшла робота
І весні, і серцю в лад —
Хочу я в листі-привіті
Дати кілька вам порад:

Як посієте буряк, —
Доглядайте його так,
Як відома ланкова —
Героїня Кошова.

Вчіться, друзі, у Кислиці,
У Героя-голови,
Як здобуть врожай пшениці, —
Зірку матимете й ви!

Щоби сотням у Герої
Вийти з честю восени —
Вчіться в Хобти у старої —
Як глядіть свої лани!

Вчіться в творчому горіні,
У труді біля землі,
Щоб Герої й Героїні
Були в кожному селі,

Щоб врожаєм буяли
Наші сили трудові,
Щоб мужів Героїв мали
Героїні ланкові!

...Так весну стрічать давайте!
Так хай родить нам земля!
Ширше лави розгортайте!
До роботи! На поля!..

А як стріть вам доведеться
Тих, хто працю тормозить, —
Тих... за вушко і до Перця!
Будем спільно їх перчит!

...Хто чепаги у долоні,
Хто кермо до рук бери!
Запрягайте, хлопці, коні
І заводьте тракторні!

— Вирушай! — звучить довола.
— За врожаї! — навкруг луна...
...Ще до слави кличе в поле,
В двері стукає весна!

Мал. В. Сірого

ПОКИ ГРІМ
НЕ ВДАРІТЬ...

— Гнат Петрович, посівматеріал готувати час.
— Підожди. Команди з району ще не було.

Сьогодні, як і кожної неділі, сусіди зібрались у Тимчуків.

— Глядіть, бабо, щоб самовар грав без перебоїв, — наказувала чорноброва, святково прибранна Оля бабусі, на обов'язку якої було доглядати за самоваром. Мабуть, за це дівчата й прозвали Оліну бабу Оксеню «самоварним комендантом».

— Співатиме до ранку, голубко, — заспокоїла онуку баба.

Палажка Тимофіївна, Оліна мати, розливала чай, частувала гостей смачними вергунами. Рум'яні та пишні, вони горою лежали у полив'яній мисці, посипані зверху солодкою пудрою.

Сусіди, дівчата з бурякової ланки Олі Тимчук і молодіці й дівчата з пшеничної ланки Палажки Тимофіївни, сиділи на теплій лежанці, застеленій чистим рядном, і на лавах, над якими красувалися акуратно розвішані по стінах різні атестати й грамоти, що одержали Тимчуки — дочка й мати — за свою роботу, і пили той чай.

Розморені теплом затишної хати і випитим чаем, червонощокі, як стиглі яблука ранньої осені, дівчата й молодіці, посувавши аж на тім'я шовкові святкові хустки, зав'язані з якимось невловним кокетством на грудях недбайливим вузлом, наспівували увіглого пісні або перекидалися яким словом про свої торішні діла, про жнива чи шаровку. Не без того, щоб посміятися, особляво, коли Варка, ота бойка, що сидить у кутку, почне розповідати, як Демид Шульга, тракторист МТС, задивившись на Олю Тимчук, згубив плуга і цілі гони проїхав на холосту.

На чай Тимчуки почали запрошувати сусідів ще з осені, як тільки Оля одержала цукор з заводу. Як не як, чотири центнери придбала дочка! Чому ж подруг чаем не пригостити? І пшениці заробили чимало. Є з чого вергуни зготувати!

Сьогодні зійшлося народу — ніде й сісти. Прийшов з МТС і отой Демид Шульга — з літа ж приглянулася йому Оля. Палажка Тимофіївна обцяла цієї неділі дати відповідь про дочку. Може сьогодні — мріє парубок — й заручини справлять?

Прибув і сам голова артілі Петро Іванович Барабаш, а з ним бригадири Тихон Ненада і Максим Корчак.

Та й як же не завітати?.. Усі ж слухали радію й газету читали. Ну, й припало щастя Тимчукам! В один день у хату два ордени! І дочці, і матері! Дочці — за буряки, матері — за пшеницю!

— Ти, Палажко, заради такого дня могла б і не чаем погостувати, — ніби жартуючи, закида Барабаш Палажці Тимчукової. Йому й справді випалося б. Як не як, трохи досадно: ланковим ордени, а голові — нічого.

— Про вас, Петро Іванович, мабуть, завтра дадуть публікацію, — з ледве помітною глузливістю заспокоює голову Варка.

Так може б люди собі тихо й почаювали, і Демид Шульга таки дочекався б відповіді на свої сердечні почуття, коли б у розмову не встряла баба Оксеня.

— А за що ж йому орден? — строго сказала вона, висипаючи в самовар совок гарячого вугілля. — Село ж зібрало всього-навсього по 70 пудів укругову. Хіба це діло? Дочка моя 200, а всі — втричі менше. Я б вас, таких хліборобів, і чаем не поїла, не те, що горілкою.

Барабаш винувато кашлянув, бригадири теж засовалися на лавці. Баба потрапила, як кажуть, не в брову, а в саме око. Люди вмить спалахнули, загомоніли, заговорили.

— Бо й справді, куди це годиться? Земля ж у нас — весь масив однаковий. Значить, робили не на повну силу.

— Яка там сила! Палажка на свої дев'ять га он скільки гною поклала, а на решту гектарів не припало й по 3 центнери, — буркнув Максим Корчак.

— А вам хто винен? — строго глянув на бригадирів Барабаш. — Гній ще й досі лежить на фермі!

— Не треба було гав ловити, а возити, — різко сказала Палажка Тимчук.

— Палажка Тимофіївна правду каже, більше 500 тонн лишилось на фермі.

— Що говорить, полінувались...

— Вже й полінувались! А тягла на все звідки взяти?

— Коли б хотіли, — на корівках би добриво повивозили.

— Я на власній корові той гній у поле доставляла, — тихо сказала Палажка Тимчук.

— Ми й попід, і курячий послід мішками у поле носили, — гомонили дівчата з Оліної ділянки. Їхні очі враз загорілися. Обличчя раптом стали строгими, задирикуватими, — не підступні!

— Палажка Тимофіївна кожну грудку руками розминала, — заступились за свою ланкову молодіці, — кожну зернину проглядала.

— Не в землю його, те зерно, клали, а в перину.

Несподівано урочистий чай у Тимчуків перетворився на гарячу дискусію. Люди наперобій намагались висловити свої думки, сперечались, радилась, як зробити, щоб весь колгосп був на рівні ланок Тимчуків. Самовар давно затух, бо «комендант» забув підкинути в нього вугілля.

Даремно Демид Шульга вичкував, поки люди заспокояться, і він зможе поговорити з матір'ю про дочку.

— Вношу таку пропозицію, — раптом вигукнув Максим Корчак. — Ольгу Тимчук і її матір поставити на бригадирів! Зуміли показати себе на ланці — хай всю бригаду на такий стрій налагодять.

Всі замовкли. Пропозиція була несподівана, але цікава. І Максим Корчак висловив її цілком серйозно, по-діловому, без всякої тіні враженого самолюбства чи особистої образи.

Дівчата й молодіці поглядали то на Палажку Тимофіївну, то на Олю.

— А й справді, Палажко, — сказав Барабаш, — може призначимо тебе з дочкою на бригадирів? На ланці довели, — доводьте й в ширших масштабах.

Палажка мовчала. Думала...

Перша порушила тишу Ольга.

— А що ж ви гадаєте — злякаюся? Зібрала по 600 на чотирьох гектарах — зберу й з тридцяти, — вигукнула зухвало. І дівчина аж зашарілася від збудження. Сказано — молоде, гаряче.

— Що ж, коли згода, — ставлю завтра на правління, — сказав Барабаш.

На горіщі просівав півень. Баба Оксеня, яка весь час куняла біля печі, раптом згадала про самовар. Скопила совок й почала підсипати вугілля.

Та гості вже одягались.

— Куди ж ви? А чай? А вергуни?

— Спасибі, бабусю, вже пізно.

Люди пішли. Тільки тракторист Демид Шульга довго м'яв в руці шапку.

— А ти, парубче? — ласкаво звернулася до нього баба Оксеня. — Ішов би з людьми за одним рипом.

— Палажко Тимофіївно... Я ж прийшов за... Сподівався, що сьогодні будуть заручини... — розгублено бурмотів тракторист.

Згадала й мати, глянула на дочку. Прочитала в очах — подобається хлопець дівчині. Та й мати не проти. Придивилась до парубка — не бур'ян. Проте, відповіла строго:

— Чув — діла які? Чи нам тепер до заручин? Потерпи, голубе, до осені. Та не губи плуги, не задивляйся на дівку... Чого повісив голову, як гиндик? Мій покійний чоловік п'ять років залицявся до мене.

Цієї ночі ні дочка, ні мати довго не могли заснути. Різні думки приходили в голову. Всі ті думки зводились до одного — до отих широкіх масштабів.

Проте, дочка думала ще й про інше. Що гріха таїти? Думала про Деміда.

Засинаючи, вона посміхалась хлопцеві молодію, всякяно посмішкою...

1. ТРАКТОРНО-КУЛІНАРНИЙ ЦЕХ

Є в Ніжині, на вул. ім. Гоголя, чайна, яка відіграє чималу роль у підготовці тракторного парку до весни. Частенько тут за склянкою сорокаградусного чаю механіки навколишніх МТС ведуть переговори з начальником місцевої контори «Автотракторозбут» про запчастини. І, головне, — завжди доходять згоди! Завідуючий чайної може сміливо пишатися благотворним впливом свого буфету на ремонтні роботи.

Мимо цього чайно-переговорного пункту і йшов я в Ніжинську МТС.

Літній місцевий житель пояснив мені дорогу так:

— Дійдете до двоповерхового будинку і вам сильно вдарить в ніс запах смажених котлет або пригорілих пиріжків. Ото і є вона, контора МТС...

— ?

Мал. Л. Каплана

СЕРЕД АГРОКАНЦЕЛЯРИСТІВ

- Весна прийшла, Іване Степановичу!
- Не пускайте, в мене гори посівних справ.

...Адреса була точна. До того ж над тротуаром височіла «Дошка показників ремонту», на якій (в лютому місяці) дирекція МТС сповіщала ніжинців про свої успіхи на... 1-ХІІ — 1947 року.

Заходжу в просторі кімнати першого поверху і... куди я попав?.. За довгими столами стоять у білих ковпаках молоді, чоловіки і віртуозно молотять сікачами шматки м'яса. На другому столі лежать, дуже подібні до колінчатих валів, ковбаси. Поруч ліпляться пиріжки, точнісінько такої форми, як шипи до ХТЗ. Ось бублики — як поршневі кільця. Ген у кутку котлети, що нагадують гумові прокладки...

— Тут МТС? — питаю.

— Тут.

— А директор, тов. Тарасенко є?

Кулінар показав угору сікачем. Зверху, мовляв, на другому поверсі.

Пізніше довідався, що МТС здала в оренду весь перший поверх свого будинку — райспоживспілки. І кулінари, очевидно, в знак подяки дирекції МТС за приміщення часто штампують свої вироби на зразок тракторних деталей, які валяються в емтеєсівському дворі.

Кажуть, що старший кулінар збирається в день закінчення ремонту тракторів піднести директоріві МТС торт у формі підшипника № 3.120. Тільки ніяк не може взнати кулінар, коли закінчиться той ремонт.

2. КОМУ ПРОСТОРО І КОМУ ТІСНО...

Коли закінчиться ремонт? На це питання не відповість не тільки директор МТС, а навіть інженер з обласного управління МТС тов. Мороз, який днів вісім просидів у Ніжині і на всі вимоги трактористів відповідав одною зафразою: «Запчастин нема».

Мабуть тому в новорічному номері стінної газети трактористи і звернулися з листом до «Діда-Мороза», в якому писали так:

— Ні дирекція МТС, ні обласний Мороз нічим нам не допомогли. Може, хоч ти, дідугане, побудуєш для нас гараж, розшириш майстерню і припечеш нашого зав. будівництвом тов. Кубрака так, щоб він, зрештою, звільнив приміщення, призначене під гуртожиток...

Не допомгло. Зав. будівництвом, як сидів, так і сидить під гарячою пічкою в затишній квартирі і жде весни.

— Де ж трактористи живуть?

— Ось тут! — мнется директор тов. Тарасенко. І заводить мене в кімнатку... Ні, пробачте, не в кімнатку, а в щось таке з суцільними засмальцьованими нарами вздовж стіни. Проти кожної дошки цих нарів — висить корзина з такими запчастинами, як сало, хліб, часник. 30 корзин! Це значить, що живе в цьому «люксі» 30 трактористів. Кожна висяча корзина, як я потім довідався, означає, що дошка під нею вже «заброньована».

Дошок невисачає. І тому в гуртожитку кожного вечора будуються приставні нари. Для цього здійснюються з завісів сінешні двері. А коли і цього не досить, тоді тягнуть з надвору «дошку зведень».

— На якій же дошці ви цієї ночі спали? — питаю одного з кращих бригадирів тов. Котюха.

— Та якраз на «дошці зведень» прийшлося...

А хтось додає жартома:

— Забувають його як передовика виставляти вдень на цю дошку, то він хоч уночі на ній красується. Тільки короткувата, ноги висять.

— Нема приміщення! Тісно! — розводить руками тов. Тарасенко.

Зате, ой, як просторо кулінарам із райспоживспілки і зав. будівництвом Кубраку!

3. ПІД НЕНІЖНИМ НІЖИНСЬКИМ НЕБОМ

Після огляду гуртожитку директор тов. Тарасенко і механік тов. Гайдук вели мене до тракторів. «Вели!» тому, що я тут бував уперше і не знав точно, яка калюжа глибша і яка — мілкіша.

— Сюди, товаришу, сюди ставайте! Тут у болоті десь має бути цеглина! — турбувався механік і героїчно стрибав. За ним кидався директор. Потім я.

Так ми добралися до робочого місця бригади Миколи Потельчака.

Просто неба в грязюці розкидана безліч деталей, запчастин. Тут і ремонтує бригада свої трактори. Ремонтє з листопада минулого року, а жодна машина ще не готова.

Поруч місить грязюку бригада Данильченка. Правда, ця бригада розмістилася трохи вигідніше.. між стінами без покрівлі. Спереду стояв один розібраний трактор. За ним, у глибині — другий, готовий уже. Проте, точно ніхто не міг сказати, чи цілком він готовий, бо не могли обкатати. Для цього треба було винести по частинах першого, розібраного, щоб звільнити дорогу, і, крім цього, вивалити одвірки, бо внесений туди по частинах, а тепер зібраний ЧТЗ інакше не міг вихаги.

В таких умовах ремонтують машини всі бригади.. А поруч стоїть величезне приміщення без покрівлі.

— Чому ж ви не накрили його?

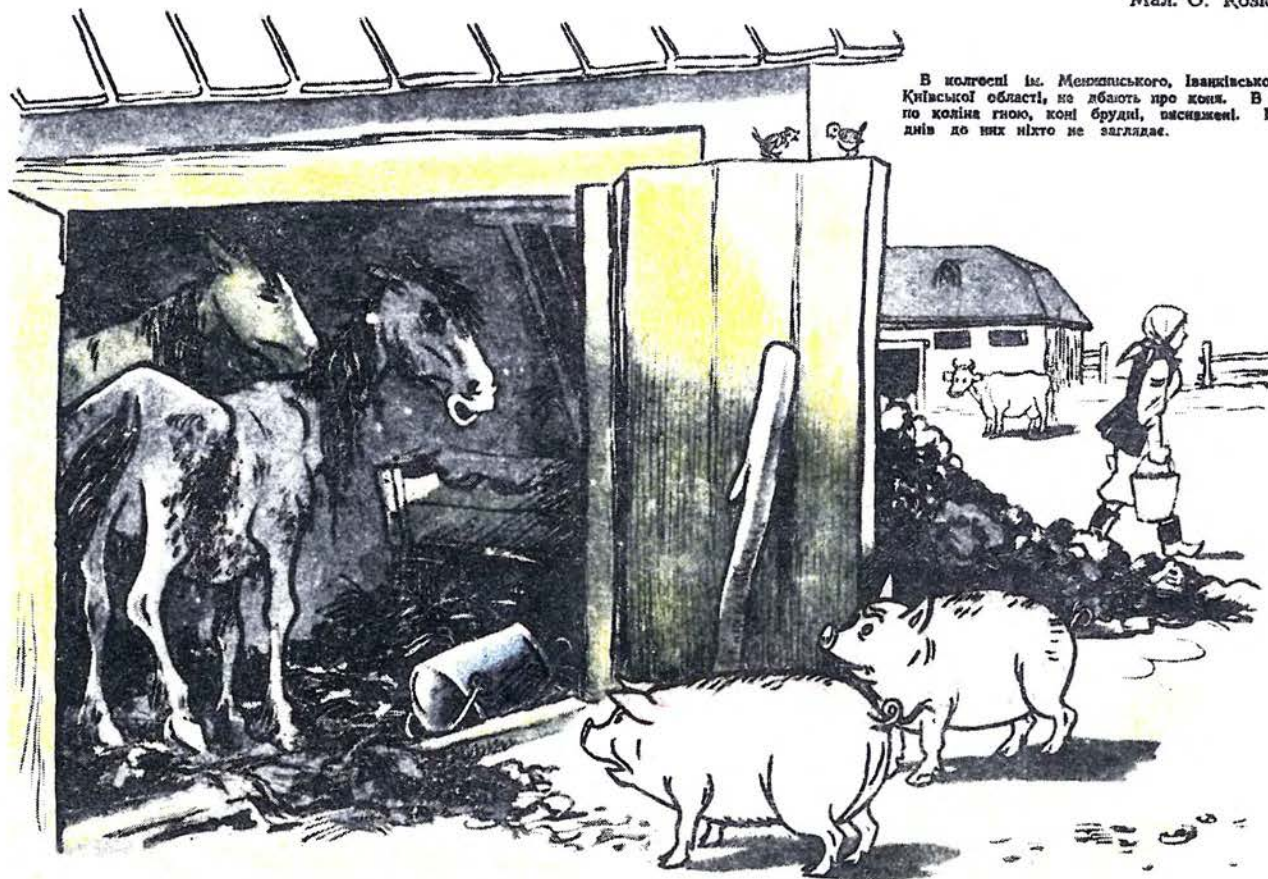
У відповідь тов. Тарасенко показав мені наряд на ліс, надісланий з області лише в кінці січня, і додав:

— Що я оцим папірцем накрию?

Районне керівництво буває тільки проїздом біля цих «майстерень». Це тоді, коли проїздить до вокзалу по шосе. Та, крім зведень, більше його нічого не цікавить. Районному начальству дай цифру, приймну цифру!

Ну, що ж, товариші ніжинські керівники, нате вам і цифру! Тільки не дуже приймну. З 28 тракторів ваша МТС відремонтувала тільки 17, причому, з 6 ЧТЗ жоден не відремонтований. Ось вам ще одна цифра. Запишіть її і неодмінно передайте начальникові обласного управління МТС тов. Ящину: щодня не з'являються на роботу 15—20 трактористів. Сталося це, мабуть, ще й тому, що ремонтникам у гуртожитку занадто тісно, а біля «робочих місць» під неніжним ніжинським небом — занадто просторо.

Степан ОЛІЯНИК.

В колгоспі ім. Менжипського, Іванківського району Київської області, не дбають про коня. В конюшнях по коліна гною, коні брудні, пасивжені. По кілька днів до них ніхто не заглядає.

— Коли б за кіньми доглядала наша свинарка, то тут не було б такого свинства.

Остап ВИШНЯ

„А В НЕДІЛЮ П'Ю, П'Ю...“

У колгоспі «Зелена нива» перше засідання правління разом з колгоспним активом для обговорення справ підготовки до весняної по-сівної кампанії призначили були на 6 січня.

Голова правління наказав рахівникові:

— Ти ж мені там усе приготуй як слід! Щоб усе мені було розплановано, щоб і цифри мені всі були, як на долоні! Я зроблю доповідь по всьому колгоспу, а бригадири доповідатимуть кожний по своїй бригаді! Доповнюватимуть, сказати би, мене! О! Усім бригадирам до 6-го провести побригадні наради з ланковими! Щоб кожна ланка знала, де, на якій ділянці і яку культуру вона сіятиме! О! Справа дуже важлива! Та щоб гній на поле возили! Де є хоч трохи снігу, щоб снігозатримання зробили!

Було це 3 січня.

— Гадаю, — сказав голова, — що до по-стого і ти, й бригадири встигнуть усе це зробити! А я завтра до району з'їзду, треба в районі дещо там полагодити та порадитись. Рахівник почав готуватись до засідання.

І бригадири почали готуватись до засідання. А голова правління поїхав до району дещо там полагодити та порадитись.

Раптом 5 січня голова дзвонить по телефону рахівникові.

— Степан Степанович?

— Я, Прохоре Прохоровичу!

— Тю на нас із тобою!

— А що таке?

— На яке число ми засідання з приводу весняної сівби призначили?

— На шосте!

— А свят-вечір у нас коли?

— Ото! Я й забув, Прохоре Прохоровичу!

— Ну, хай я, як голова, заклопотаний, а тобі б слід пам'ятати!

— Та розумієте, Прохоре Прохоровичу, — ну, як засліпило! Після зустрічі Нового року і досі ще сврізець п'ю!

— Одкладі!

— А на коли?

— Вирахуй! Свят-вечір та три дні свят... Там далі голодна кутя, водохреща... Виходить, значить, після дев'ятнадцятого! Давай, щоб уже бути певними й ще раз не відкладати на двадцять! Добре?

— Добре, Прохоре Прохоровичу! Ну, як там у районі?

— Ой, тут у Секлети Федорівни такий, що куди нашому?! І досі трубка в руках підскакує... Ми ще так не навчилися! Бувай! Приїду шостого над вечір, щоб якраз на кутю!

Одкрутували, одсвяткували й одвохрещилися зеленонивці й почали готуватись до спільного з колгоспним активом засідання 20 січня.

— 19 січня, якраз на водохреща, заходить до голови правління комірник.

— Драстуйте! З водохрещем!

— І тебе також!

— Так прошу ж вас, Прохоре Прохоровичу, зватра обов'язково до мене на весілля!

— Тю! З ким?

— З Ганною Нелатаню, з Гусячої Балки.

— Так у нас же ж узавтра засідання правління разом з колгоспним активом... Одкладі весілля!

— Не можна, ніяк не можна, Прохоре Прохоровичу, бо кабана заколов, свати й родичі придуть. Ніяк не можна, Прохоре Прохоровичу!

— Що ж його робити?

— Одкладіть засідання! Коли ще там сїяти! Встгнемо приготуватись!

— Ну, катай до Степана Степановича, хай

сповістить усіх, що засідання відкладається! Стривай! А на коли? На двадцять п'ять!

— Двадцять п'ятого Шкандибиха Уляну заміж за Петра Перестрибуна віддає! До 25-го в мене, а з 25-го від мене до Шкандибихи. Там, самі знаєте, менш як за п'ять день не одкрутимось! Значить, виходить, тридцять. А тридцятього христини у Сільпа. Дочка ж у його породилася. Одклав, у зв'язку з весіллями, христини аж на тридцять! Та нічого, дитинка здоровенька, видержить... Чи видержимо ми? Ну, христини не більш, як два дні. Тридцятье й тридцятье перше! Другого лютого храм у Зячому Ключі! Там же ж і ваші свати, й мої, й Степана Степановича! Хіба ж не знаєте, що менше ж тяжія вони гостей не держать.

— Ну, що ти робитимеш?

— Ну, а далі ж стрітєння, зима з літом зустрічаються, одсвяткуємо стрітєння, зробимо засідання, намітимо, що робити. Воно якраз і вчасно, весна надійде, план у голові буде свіжий, не забудеться...

— Виходить, не раніш, як 1 березня?

— Виходить, що так!

— Ну, гаразд, скажи рахівникові, що 1 березня! А в район хай протелефонує, що засідання відбулося, план намічено, до сівби колгосп готовий!

— Добре, Прохоре Прохоровичу!

— Ну, а на зватра якого наготував?

— Горить, Прохоре Прохоровичу!

— Горить? Йй-бо, горить?

— Хай мене бог уб'є, горить! І як сльоза!

Незабаром погорів і сам Прохор Прохорович! Погорів на звітно-виборчих зборах. І була в нього не сльоза, а сльози.

(ХЕРСОНСЬКІ ВРАЖЕННЯ)

ВЕСНА В ЛОБ

Весна форсувала Чорне море й висадила свій зелений десант у Таврії. Ранками в Херсоні туман. Легкий, прозорий, наче марево, готовий зникнути при першій усмішці сонця. Мимоволі пригадуються вірші: «І хочеться в поле, широкее поле».

З таким рожевим настроєм заходимо в Херсонське обласне управління сільського господарства, але одразу помічаємо, що нікому з працівників не хочеться в широке поле. Навпаки, всі вони міцно забарикадувались в апараті. Після нового року тільки одиниці виїжджали на периферію.

Та й ніколи виїжджати. Зараз проходить масова сівба директив. На добу пишеться до п'яти наказів. Їх згортають в трубки й відправляють у райони. У Ново-Воронцовському районі, наприклад, ці трубки приборальнича ретельно складає в штабелі і ніхто їх не читає.

Ні, рішуче не хочеться працівникам управління виїжджати в поле. Їм більше подобається розширювати і без того широке поле своєї канцелярської діяльності.

Начальник управління МТС т. Листовський заявляє:

— Я поставив питання, щоб мені провели два телефони. Думаю, тоді справи підуть краще!

Поки Листовський начальник одноступінчастий — план ремонту тракторів виконаний лише на 60,4 процента. Хто знає, може й справді при двох телефонах «справи підуть краще».

Тов. Листовський навіть своєму головному агрономові, який сидить поряд, у другій кімнаті, послав писемові розпорядження: «Пропоную негайно подати ваші міркування по питанню про...» і т. д.

Де тут уже чекати живого керівництва!

Херсонське обласне управління сільського господарства — це штаб, що відірвався від армії.

МТС, МТМ і АБВ

Що таке МТС і МТМ — відомо кожному. Але рідко хто знає, що таке АБВ. Це не початок абетки. Це ініціали начальника обласного управління сільського господарства Адольфа Борисовича Ваксова. Через те, що до нього важко потрапити на прийом навіть керівним працівникам управління, познайомимо вас, читачу, з т. Ваксовим заочно.

Ваксов в минулому був наркомземом у Криму. Звук до великих масштабів і важко йому тепер втискувати свій широкий розмах у «вузькі» херсонські рамки.

— Тепер немає в мене сильного розвороту! — скаржиться він працівникам.

Тісно йому в області. Не подобається Херсонщина.

Не дають спокою т. Ваксову його кримські спогади. Важко керувати, сидячи в кареті минулого. Тут і збільшення кількості телефонів не допоможе. Необхідно міняти стиль керівництва. Але хіба т. Ваксов переконаєш? Спробував кандидат сільськогосподарських наук т. Лисогоров покритикувати Ваксова, мав необережність сказати, що управління не займається агротехнікою, не залучає спеціалістів сільського господарства до боротьби за високі врожаї, за передову агротехніку. І що ж? На другий день Ваксов послав працівника оргколгоспного сектору в Ново-Троїцький район з завданням: «підібрати компрометуючий матеріал на Лисогорова».

Одним словом, метод керівництва залишився старий, не конкретний, а каретний.

ВОЙОВНИЧІ УТРИМАНЦІ

В управлінні часто повторюють фразу: «Ми — область не промислова». І якщо запитуєш, хто винен, що область так безбожно відстає з ремонтом тракторів, — кажуть, що винні організації, які не відпустили деталей. Винні поставщики, які не відвантажили, поставальники, які не доставили. Це ширма, за якою приховуються войовничі утриманці.

Коли керівники поглядають тільки вгору, тоді все навколишнє здається їм порожнім, безнадійним, таким, що не заслуговує уваги. «МТМ? Порожнє місце! Всі МТС відмовляються возити мотори в МТМ, їх ремонтують там по два місяці. Це свідчить про слабкість МТМ». Так було вирішено, і буквально до останніх днів т. Ваксов тримав МТМ в чорному тілі. Він не давав запасних частин. І МТМ ледве дихали, якщо не на ладан, то на випадково добути запасні частини. А в п'яти МТМ області 119 верстатів. Вони повинні відремонтувати 450 тракторних моторів. Але їх завезли для ремонту всього 112.

Директор Ново-Воронцовської МТС т. Котков говорить:

— МТМ б'ють байдки, а весь тягар лягає на МТС з їх майстернями, не устаткованими для капітального ремонту моторів.

Та що МТМ! На очах у т. Ваксова після війни розтягли Херсонський мотороремонтний завод. З наказу колишнього директора Шмакала спочатку розібрали загорожу, завдовжки в два з половиною кілометри, а потім попилили, як дрова, деревообробний цех. Лише з 25 січня завод почав випускати тракторні деталі.

Генічеська артіль «Виробничник» до війни постачала майже всієї Україні важливу тракторну деталь — направляючу втулку штовхача. Вона теж не одержала замовлення. Переконавши себе, що Херсонська область не промислова, вельможа в кареті ремонт тракторів звалив на МТС, а всю відповідальність за запасні частини — на міністерство.

ВІДОМЧІ ІСТЕРИКИ

Херсонське обласне управління сільського господарства дуже нагадує карету невідкладної допомоги. Замість серйозної планової роботи і керівництва там панують суцільні відомчі істерики і аврали. Припекла ремонтна кампанія, — всі кинулись на викачку деталей. Інша робота захирила. Відривали кращих механіків для реалізації нарядів. Тижнями роз'їжджали по міністерствах. Думали, писали й говорили виключно про запасні частини. Крива виконання плану ремонту тракторів поповзла вгору. Але ця крива не вивезе: вона випирається в якість ремонту. Кожний день приносить гіркі сюрпризи.

Киселівська МТС (директор Перцовий) план ремонту виконала на 38 процентів. Працюють тут без плану, без графіка. Контроль відсутній. А коли перевірили два відремонтованих трактори, — виявилось, що вони мають значні дефекти. Те ж саме в Блакитянській, Львівській, Дар'ївській і в ряді інших МТС. З кожним днем зростає кількість тракторів, що вимагають повторного ремонту.

Щоб підтримати криву, доводиться іноді підживлювати її дутими цифрами. Розповідають: на балансовій комісії директор Громівської МТС т. Шкарабан заявив, що для закінчення ремонту невістачає однієї шестерні для трактора «СТЗ-НАТІ». Листовський запропонував йому простий рецепт: «Зними цю шестерню з відремонтованого трактора і постав на невідремонтований». Тришкін кафтан номер два!

ТРАКТОР — ТЕЖ КРИТИК

— Ви критики, шукаєте, до чого б причепитися! — сказали нам. Ми скажемо, що більшість тракторів Херсонщини теж критики: вони теж шукають, до чого б причепитися. Погано на Херсонщині з причіпним інвентарем. Добра половина МТС забезпечена ним не більше, ніж на одну третину. В управлінні згадали про це лише в січні. Повториться торішня історія, коли, наприклад, в Горностаївській МТС трактор «СТЗ-НАТІ» сів лише однією сівалкою. Це рівнозначно тому, що до паровоза причепити дитячу коляску.

Але багатьом тракторам доведеться бути беззубими критиками. Лише недавно в управлінні схаменулися, що невістачає борін. І зразу — наказ т. Ваксова: «Розробити креслення дерев'яного зуба до борони». І — писулька директорів «Сільгоспстачу» — «Негайно виготовити 250 тисяч зубів до борін». Все до поту, в останню хвилину!

...Далеко за північ у приймальні т. Ваксова сидять з товстими папками начальники управлінь і відділів. Вони не двяляться один на одного, нудьгують, їм хочеться спати. Запитуємо: чого сидите? Чого чекаєте? «А ми так кожну ніч... Може, яка довідка потрібна буде». Нічні пильнування, засідальська метушня, наганяї, зливи непотрібних паперів — забирають у керівних працівників управління дуже багато часу. Коефіцієнт їх корисного навантаження ще менший, ніж у трактора «СТЗ-НАТІ», який тягав одну сівалку. От чому в Херсоні зустрічають весну з кислими посмішками, як незвану гостю.

А весна владно виставляє рамки в обласному управлінні сільського господарства і кличе земуправлінських затворників негайно вийти в поле, в широке поле, туди, де вирішується доля врожаю.

П. АФОНСЬКИЙ.
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Ілюстрації С. Самуца

Київ перцю

ШАНОВНИЙ т. ПЕРЕЦЬ

Де як, а в нашому колгоспі ім. Ворошилова весняна сівба почалася ще восени минулого року. Пригріло недавно сонце, зійшов сніг — і зразу показалися сходи. Першими зійшли плуги — аж 9 штук: їх посіяли в полі ще в жовтні. За плугами з-під снігу показалися 12 борін, кілька котків.

Сходи, що й казати, — рясні. З чим просимо поздоровити й по заслугах відзначити голову нашого колгоспу т. Черненка.

П. СЕВЕРИН.

с. Северинівка,
Сумського району,
Сумської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ

У нас, у Коханівці, що не день, то весілля.

Це дуже приємно.

Дні і ночі гуляє на цих весіллях голова артіль ім. Кірова т. Коваленко разом із колгоспною автомашиною.

Це вже не дуже приємно.

І зовсім неприємно те, що нам у конторі доводиться ламати собі голови, думаючи: на який рахунок списувати 3 баранів, 1 теличку, 248 кілограмів різного борошна й збіжжя, виданого т. Коваленком на цю гульбу.

Не дарма, мабуть, кажуть члени нашого колгоспу, що з таким весільним головою не буде ні толку, ні спокою.

П. ТРАНДАШИР.

рахівник колгоспу, секретар
КСМ організації.
с. Коханівка,
Троїцького району,
Одеської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ

Чи стосується урядова заборона займати колгоспні клуби під зерно й нашого Заміського клубу,

Валківського району. Чи наш клуб є винятком?

Коли стосується, то нагадай, будь ласка, виконкому Валківської райради, що зав. пункту «Заготзерно» т. Хаткін зайняв Заміський клуб під зерно на 10 днів, а тримає його там уже 15 разів по 10 — тобто 150 днів або 5 місяців.

Може хоч після твого нагадування наш клуб перестане бути зерносквищем і знову почне грати свою основну роль — клубу.

П. ТАНЬКО (зав. клубу),

М. ПОЛТАВСЬКИЙ,
Т. БІЛЕНКО.

Валківський район,
Харківської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ

Допоможи нашій артілі ім. 18 з'їзду ВКП(б) закінчити підготовку до весняної сівби. Нам багато не треба. До сівби ми вже готові. Залишилися недоробки:

1. Зібрати розкидані на токах плуги, борони, культиватори й відремонтувати їх.
2. Почистити стайні і за одним заходом, коней; на яких узиявся корою ще торшній леп.
3. Із розкиданих по двору коліс та полудрабків скласти вози, щоб ми знали, скільки їх у нас.
4. Поділити серед бригад гній, який купую вивозить серед двору колгоспу, мов Казбек-гора.
5. Показати бригадирам ділянки, де вони сіятимуть.

А так, крім оцих п'яти дрібниць, наша артіль, як бачиш, до сівби цілком готова.

М. КУЧНАР.

с. М.-Клітка, Базалійського району на Кам'янецьчині.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Наш читач Г. Додух написав листа про те, що голова виконкому Білинської сільської Ради (Миргородський район на Полтавщині) А. Картамішев систематично пиячить, привласнював колгоспне майно. При перевірці факти, наведені в листі, підтвердилися.

Як повідомив редакцію секретар Миргородського райкому КП(б)У т. І. Майборода, Картамішева знято з посади голови виконкому сільради та виключено з партії.

Інвалід Вітчизняної війни тов. А. В. Малій поскаржився Перцю на те, що Веселинський райсоцзабез (Миколаївська обл.) позбавив його пенсії.

Скаргу було надіслано на розслідування в Миколаївській облсоцзабез, який повідомив редакцію, що рішення Веселинського райсоцзабезу відмінено, як незаконне. Тов. Малій одержує пенсію.

— Ми до вас за деталями, товариш начальник!
— Ніколи, ніколи. Бачите, до посівної готуємось.

В Хоми біда...

БАЙКА

В Хоми біда, — хоч сядь, Хома, та плач:
У борозні ось трактор став, та як! —
Неначе в землю, капосний, укляк,
Ну, хоч іди проси тягач...

Хома ж — немов за горобцями пень —
Сидить у холодку і ні телень.

— Усім везе, лиш в мене горе кожен день, —
Так ремствував Хома: —

Завжди упхнуть абияку машину,
От муч тоді собі і руки, й спину,
А толку з того все кат-ма.

Добро в сусіди он, у Василя:
У нього й трактор добрий, і земля,
Йому то що, — роби, не знаючи утом;
Він — гість, як кажуть, всюди званий.
Гукну, хіба, на поміч...

Пришов Василь. (Товариша з біди,
Та ще в такий гарячий час весняний,
Він ладен виручить завжди).

Сюди заглянув і туди,
Зирк у мотор, а там — на палець бруду,
У баці — й крапельки пального.
«Скажи, Хома, ти дивнишся коли до нього?»

— Та от... зимою, як орать не буду, —
Крізь сон з-під трактора озвався Хома: —
Тепер сівба... роботи, бачиш, — тьма...

Чому в Хоми у полі трактор став?
Проста тут річ: Хома машину занедбав,
А слід би знати: хоч трактор із заліза й сталі,
Все ж любить ніжки і дбайливі руки:
Шацуй і бережи все до найменшої деталі,
Тоді й робитимеш без муки.

Петро СЛІПЧУК.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦИОНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Козюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-53 дод. 59. Передплата ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 4 (135) (на українском языкє).

Підписано до друку 24 II 1948 р.

Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 00579

Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 571. Тираж 50.000 прим.

Вдаримо частушкою!

Ми з гармонією разом,
З нашою подружкою,
По всьому, що завжає,
Вдаримо частушкою!

Вже в ручай перетворився
Весняний струмочок,
А в Вінниці засідають
Вдень і ввечерочок...

Чи не думають вони там
Замінити квочок!

Вийшли трактори з ремонту
Світлові не раді.
Де ж це їх так доглядають?
В Ворошиловград!!

Гастролер такий об'їде
Сім районів зразу.

І за цілий день не вийде
З машини ні разу.

Все на серце та на серце
Скаржиться Секлетка,
А в базари то літає,
Як мотоциклетка.

Роботящий комірник наш,
Просто верне гори...
Люди везуть до комори,
А він із комори.